

Billinger Edit: Remény és önbizalom.

Felhívott, hogy jöjjen haza elköszönni. Feladták. Nem eszik, nem iszik. Nem hadakozik. Ő is feladta. Önmagát.

Pontosan ezt a szót használta a telefonban: feladta.

A metróban álltam. Szakadozott a vonal. Valahol kiszálltam. Nem ott, ahová indultam.

Szembejöttek velem az arcok. Mindegyik feladta.

Mondtam neki, menjen be hozzám. Mondja meg neki, hogy úton vagyok. Várjon meg.

Csak akkor hittem el, amikor észrevettem, hogy elfelejtette a kutya nevét. A kutya miatt hadakozott. Minden a kutya miatt történt. Miatta akart hazamenni. Ezért kapta a nyugtatókat. Ezért kötözték ki. Aki demens, az mindig menne valahová.

Három nap alatt lett demens. Nem ismert meg. Elfelejtette a kutya nevét. Azután azt is, hogy van kutyája.

- Maga mikor látta utoljára? Honnan tudhatná, milyen volt az elmúlt hetekben, hisz itt sem volt? Onnan nyugatról könnyű ugatni.

Nem vitatom meg vele, milyen volt az elmúlt hetekben. Hogy minden nap beszéltem vele.

Telefonon. WhatsApp-on. A hangjáról felismertem, ha nem volt jól. Az arckifejezéséből.

Abból, ahogy a telefont tartotta. A fülét láttam a videofonon. Az utóbbi időben valóban nem volt jól. Hetek óta 38 fok volt. Olvadt az aszfalt. Hogyan is lett volna jól. Az ő korában. Rosszul lett. Leesett a vércukra. Súlyos nátriumhiánya volt. Nem működött a veséje.

A kórházban három nap alatt demens lett.

Másnap üres az ágya. Bizserégek térdemben a csontok, a küszöbön belém villan, hogy meghalt. Csak egy pillanatra, de mégis. Félúton megáll bennem a levegő. Eddig ki volt kötözve, most meg sehol.

Miattam szedték le róla a madzagot, ha én ráérek utána rohangálni, akkor tegyem, keressem meg. Ők nem érnek rá. Nem látták. Nem tudják, hol van.

Karja lila és kék, néhol sárga. Egyik csuklója duplájára duzzadt. Nem tört el, vigasztal a doktornő. Megröntgenezték. Hálás vagyok, hogy nem tört el. Megköszönöm.

Otthon sem volt eltörve. Nem volt lila és kék. Igaz, demens sem volt.

A mellette lévő ágyon fekvő asszony azt mondja: úgy odavágták, csak úgy nyekkent. Pedig nem is kérdeztem. Nem is tudom, hogy akartam-e tudni. A csupasz matracon fekszik. Se paplan, se lepedő, se párna. A matrac méregzöld. Foltos. Pisiszagú. Onnan nyugatról könnyű ugatni.

Nemrégiben valami riport ment a tévében, egy afrikai járványról. Ilyen ágyon feküdtek az emberek. Csak nem voltak kikötve.

Órákig keresem. Fogalmam sincs, merre induljak. Benézek a többi osztályra, bekukkantok néhány szobába, véletlenszerűen, random, talán nem találta meg a visszavezető utat, talán valaki más ágyában fekszik. Felmerül bennem, ahogy tegnap ujjával az arca előtt kóborló hangyákat követte.

Hátulról pillantom meg. Olyan apró, nem lehet őt összetéveszteni. Fehér ruhás férfi kíséri. Hullamosó. Nem tudom, mi a megfelelő kifejezés a foglalkozására. Ő is így nevezi önmagát. Éppen egy hullát mosdatott, mondja, amikor meglátta. Akár egy szellem járkált a hullák között. A katéter himbálózik fehér hálóinge alól. A pisizacskót elhagyta valahol. Nem tudom, hogyan jutott el a hullaházig. Hogyan találta meg a pincébe vezető utat.

- Adj már egy ezrest a fiatalembernek, amiért hazakísért - mondja, amikor meglát.

- Nincs itt a táskám - válaszolom.

A fiatalember legyint, hagyjam. Nincs ő ahhoz hozzászokva.

Még egyszer hazamehet. Saját felelősségre kihozom őt a kórházból. Néhány hónappal meghosszabbítom az életét. Kezéről lemegy a duzzadás. eltűnnek a foltok. Eszébe jut a kutya neve. Ellátja. Nem demens.

Azután újra bekerül. A veséje. A sóhiány. Az agyában lévő vakfoltok.

Brno és Prága között ér a halálhíre.